

dedicat a l'efemèride, i feu saber que ell, tot i haver conferenciat tant arreu del país, no recordava cap altra entitat de Catalunya que en divuit anys hagués estat tan prolífica. I, en efecte, Atenea, fundada el 1928, passada avall amb el franquisme, i recuperada el 1983, es convertí de seguida en la societat cultural figuerenca per excel·lència: des d'allò més dens i llibresc fins a aspectes més populars, passant per la música..., potser amb l'excepció de l'art —exposicions, etc.—, que ha quedat més per al Museu de l'Empordà. El camí ha estat tan llarg en experiències i ric en aliments per a l'ànima com curtes han estat les subvencions i escàs l'entusiasme oficial; com sol passar en aitals casos d'aquest nostre país, prou ric però que dedica poca moneda a l'activisme cultural que no és ni llagoter ni d'aparador, l'explicació de l'èxit la trobem en la passió i voluntarisme de mitja dotzena de

Cultura de masses

La polèmica que es va encetar fa unes setmanes a la capital de la Garrotxa perquè aquell moai que hi tenen és en un lloc poc tranquil, on passen massa cotxes, més que servir només per preguntar-nos on cal posar-lo, hauria estat bo que hagués servit també perquè ens demanéssim què caram hi fa un moai a Olot. Si del que es tractava era només d'agençar el final d'un passeig, potser no calia anar a buscar una idea tan lluny; si el que es volia era, a més, donar a conèixer aquell lloc, hem d'afanyar-nos a dir que l'operació ha estat un èxit. Escric aquestes ratlles unes hores després d'haver llegit en *El Punt* d'un diumenge que els del Cau dels Pins, una entitat formada majoritàriament per pagesos o per gent relacionada amb el món de la pagesia, ha organitzat a Sant Climent de Peralta una festa *country* a la qual han assistit més de mil persones. Conec de fa temps molts dels que formen part d'aquesta entitat: van començar volent rememorar activitats relacionades amb el món rural de fa uns anys i ara ho complementen amb nits com aquesta. Per això, de la mateixa manera que la festa *country* va estar precedida per una trobada de motos Harley i pel dinar de germanor en una carbonera que fan regularment cada octubre, combinen també una festa del segar i el batre amb el tec d'un bon àpat. De fet —a més de voler passar-s'ho bé, és clar—, el que mou la gent del Cau dels Pins és la voluntat de preservar i rememorar activitats pageses d'un altre temps, però es troben que, per assegurar que tindran èxit i continuïtat, han de recórrer a ganxos tan poc genuïns com el del *country*. I no dic que no m'agradi: els del Cau dels Pins ho fan molt bé. El que jo vull dir, però, és que molt sovint, quan parlem de la globalització i de la cultura de masses, no tenim en compte fins a quin punt afecta aquells llocs o aquelles manifestacions socioculturals que considerem més nostres. Que què hi fa aquell moai al passeig Malagrida d'Olot? Doncs segurament ajudar que encara avui, com tants d'altres, vostès o jo continuem encara pensant que de tant en tant val la pena acostarse a Olot. Ens agradarà o no, però l'època que ens han tocat viure és així. Encara que potser sigui sobretot allò que no hem conegut o viscut, el que de veritat ens fa peça.

Xavier Cortadellas

persones, en aquest cas encapçalades per un home amb molt més d'apòstol del que poden fer pensar la barba i la corona que porta: en Jordi Pla. Aquest professor d'institut, auster com un càtar i infatigable com les onades del mar, n'ha estat l'artífex des del primer moment, amb les ajudes del llavors president del casino, Alfons Romero —i dels que l'han succeït—, del matrimoni Casteys —Teresa i Quimet—, d'Artur Jacomet, i més tard de Lourdes Torner, d'Anna M. Velaz —que l'ha succeït en la presidència d'Atenea—... i m'excuso per endavant si m'he deixat algú, a més del públic que ha respost. Fa tres anys, quan Jordi Pla hi presentà el seu llibre-recull d'articles sobre lectures i lectors, la calidesa amb què els assistents embolcallaren l'autor ja convertí la sessió en un espontani i no pro-

gramat acte d'homenatge —el millor, per imprevist— del considerable públic a l'esforç, persistència i bonhomia del president d'Atenea; posats a dir, un altre capvespre emotiu a la Biblioteca del Casino, seu de l'agrupació cultural, que aquesta vegada s'emplenà de públic juvenil —tant, que quedà visiblement petita—, fou quan hom pogué escoltar el vell, savi i entranyable Aranguren, en una de les sessions dels cursos que cada any Atenea ha programat conjuntament amb la Universitat de Girona. I un dia va per l'altre: per algun dia plujós, rúfol i hivernal en què només uns pocs han estat incondicionals. Res més que bons auguris a aquesta flama mantinguda per Atenea a la vila comercial i gastronòmica, i bressol de Dalí.

Joan Ferrerós

LLUIS ROMERO - EL PUNT

Jordi Pla, en un acte de l'agrupació Atenea.